

[Poul Schlüter]

80-85 pct. af den danske befolkning er lønmodtagere. Derfor vil jeg advare imod, at man ligesom prøver at skabe dette kunstige og nu helt uberettigede skel mellem lønmodtagerne på den ene side og så alle de andre på den anden, for der er nemlig ikke ret mange andre på den anden side. Derfor tror jeg, at både regeringen og folketinget skulle tage at gøre det ganske klart for lønmodtagerne, der altså næsten er, os alle, at den gamle snak om, at nu skal vi lette lønmodtagernes vilkår, nu skal vi dit og nu skal vi dat, er en illusion. Hvis vi skal lette lønmodtagernes vilkår ved at lade virksomhederne bære nye byrder, skal disse betales over højere varepriser, altså regningen er alligevel lønmodtagernes. Eller skaffer vi lønmodtagerne nye fordele gennem ændrede sociale love osv., skal de betales over skatten, og skatten betales først og fremmest af lønmodtagerne. Sandheden er vel i dag den, at lønmodtagernes og virksomhedernes interesser er mere sammenfaldende end nogen sinde, og det beder jeg også statsministeren forstå. Han har sagt nogle gange i den senere tid, at han mener, det er rimeligt, at oppositionen er imødekommende over for regeringens skatteforslag. Regeringen kan ikke vente, at oppositionen er imødekommende over for de træk i skatteministerens reformoplæg, som regeringen på forhånd med 100 pct. sikkerhed vidste stred mod vore standpunkter.

Når jeg igen vender mig til ØD, vil jeg sige, at belønningen for en indkomspolitik bør ikke være ØD. Belønningen for en fornuftig indkomspolitik bør være og vil kunne blive, at jobbet bliver tryggere for dem, der har et, og at flere kan komme i arbejde. Nu kan der vel tales om andre modeller for ØD end den gamle, LO opfandt. I det konservative folkeparti mener vi, det er en fremtidsopgave, som vi gerne tager fat på hurtigt, at bidrage til, at ejendomsretten i det danske samfund bliver udbredt til så mange som muligt.

Jeg så i Politiken forleden, at den radikale gruppeformand, hr. Svend Haugaard, har forhandlet med arbejdsgiverne om en model og vist har fået den tiltrådt. Det synes jeg er meget interessant. Jeg undrer mig lidt over, at det radikale venstre kun forhandlede med arbejdsgiverne, men siden de radikale tanker ikke er så fremmede, kunne vi måske tilbyde

at træde i kontakt med LO om samme sag. Jeg tror dog, vi skal vente til september.

Må jeg sige til sidst, at jeg har forstået, at folketinget inden længe skal tage afsked med sin nuværende formand. Det konservative folkeparti var med til at pege på hr. Skytte til folketingets formand. Vi har været med til at genvælge ham mange gange, og det har vi aldrig fortrudt. Jeg vil gerne i dag takke folketingets formand for mange års fortræffelig, upartisk ledelse af vort arbejde. Den høje kvalitet af formand Skyttes ledelse understreges måske også af den omstændighed, at det ser ud til i disse dage at volde store vanskeligheder at finde en afløser for ham af samme format.

Jørgen Jensen (DKP):

Hr. Erling Olsens indlæg var jo et forsvar for indkomspolitikken og også et klart udtryk for det standpunkt, at man skulle fastholde og videreføre indkomspolitikken. Det må også siges, at såvel de konservatives som venstres indlæg her, selv om man har haft kritiske bemærkninger, også har været et forsvar for, at indkomspolitikken skulle fortsætte. Det er ellers vor opfattelse, at denne afslutningsdebat havde vundet ved, at regeringen havde startet med at erkende, at indkomspolitikken havde spillet fallit.

Vi har i dag 33.000 flere arbejdsløse end sidste år, da folketinget sluttede. Den socialdemokratiske ordfører kom med nogle bemærkninger om, at under tidligere kriser faldt beskæftigelsen, men i denne krise stiger antallet af arbejdsløse. Og så sagde han videre, at det er kun, fordi der er flere, der vil have arbejde, at vi har ledige i dag. Men vi har altså i dag 75.000 unge under 25 år, som man ikke kan finde arbejde til, og som ikke har uddannelsesmuligheder. Vi har 20.000-25.000 langtidslidende, der ville falde for 26 ugers reglen, hvis ikke man gjorde et eller andet. Som jeg har sagt det tidligere, føler jeg det egentlig som en hån - jeg tror ikke, det er sådan ment - mod disse 75.000 unge og mod de langtidsarbejdsløse, at man bliver ved med at tale om, at der er flere arbejdspladser, end der har været tidligere, for man vidste jo, at der var flere, der skulle ud på arbejdsmarkedet. Grundet tilgangen og grundet den ændrede struktur i samfundet var der mange flere, der skulle ud, og også man-